

Prediking over Zondag 45 (vraag 116-117)

- Het Gode aangename gebed -

Vraag 116: Waarom is het gebed den Christenen van node?

Antwoord 116: *Daarom dat het het voornaamste stuk der dankbaarheid is, welke God van ons vordert, en dat God zijn genade en den Heiligen Geest alleen aan diegenen geven wil, die Hem met hartelijke zuchten zonder ophouden daarom bidden en daarvoor danken.*

Vraag 117: Wat behoort tot zulk een gebed, dat Gode aangenaam is en van Hem verhoord wordt?

Antwoord 117: *Eerstelijk, dat wij alleen den enigen waren God, die zich in zijn Woord ons geopenbaard heeft, om al hetgeen dat Hij ons geboden heeft te bidden, van harte aanroepen. Ten andere, dat wij onzen nood en ellendigheid recht en grondig kennen, opdat wij ons voor het aangezicht Zijner majesteit verootmoedigen. Ten derde, dat wij dezen vasten grond hebben, dat Hij ons gebed, niettegenstaande wij zulks onwaardig zijn, om des Heeren Christus' wil zekerlijk wil verhoren, gelijk Hij ons in zijn Woord beloofd heeft.*

Liturgie:

Ps. 123 : 1

Ps. 6 : 1, 2

Ps. 130 : 1, 2, 3, 4

Ps. 72 : 7, 8

Ps. 74 : 2, 15

Schriftlezing: Amos 5:14-27 en Psalm 20

Gemeente,

Met de bespreking van het gebed is de behandeling van het gebod geëindigd. Wat u weet dat in het stuk of element der dankbaarheid in de catechismus, het zogenaamde derde stuk, er twee kernen zijn die aan de orde komen. Dat is gebed of beter: gebod *én* gebed. En in de afgelopen maanden bent u van week tot week bepaald bij één van de geboden. Vorige keer mochten wij de prediking van de tien geboden besluiten met het tiende gebod. 'Gij zult niet begeren'. Er was zoveel in die grote zondag die aan deze vooraf ging dat moest blijven liggen. Intussen staan we nu op de grens van de behandeling van het gebed, van het Onze Vader.

Nu wordt in de eerste vraag van deze zondag gevraagd: 'Waarom is het gebed de christenen van node?' Daarop wordt geantwoord: 'Dat het het voornaamste stuk der dankbaarheid is, dat God van ons vordert. En bovendien dat God Zijn genade, en Zijn Heilige Geest alleen aan hen wil geven, die Hem met hartelijk zuchten, zonder ophouden, daarom bidden en daarvoor danken'. Een onnoemelijk schoon antwoord, omdat het haaks staat op onze begeerten en gedachten over het christenzijn. Omdat ze ons zonder omwegen wordt gezegd dat het voornaamste stuk der dankbaarheid *niet* is het draven langs de wegen, om voor Gods Koninkrijk te arbeiden, maar dat het in de eerste plaats de dienst van God is in ons persoonlijk leven (in ons huiselijk- en huwelijksleven) waar te nemen. En als dat echt is, dan kunt u niet onbewogen zijn met de naaste veraf of nabij. Dat komt echt wel terecht. God is wijzer dan wij. Het voornaamste stuk der dankbaarheid is wanneer een zondaar bij de *genade* blijft. Dat is de bedoeling! En dat hij dankbaar roemt Hem die hem of haar genadig is en blijft.

Je zou haast zeggen: dat we dan met uitgestrekte vinger wijzen naar iemand die je verlost, iemand die naar je kijkt. Hoe groot ook de verzoeking is zonder daar nader op in te gaan. Wij willen nu die volgende vraag met elkaar overdenken: 'Wat behoort tot zulk een gebed dat God aangenaam is en van Hem verhoord wordt'?

De noodzaak van het gebed mag buiten kijf zijn, maar nu gaat het over de eigenschappen van het gebed. Wat *behoort* daar nu toe? En daar worden als maatstaven meegegeven dat ze God aangenaam zijn, én door Hem verhoord worden. Want daar gaat het toch om! Bidden is niet maar een soort zelfbevrediging, waarvan je zegt: nu, daar knap ik van op. Hoezeer dat een begeleidend verschijnsel kan zijn, als een mens zijn hart uitstort voor God. Bidden, daarvoor wordt dus niet gelegd de maatstaf in ons eigen bestaan, maar bidden moet *God* aangenaam zijn. Het moet beantwoorden aan de maatstaf die *Hij* aanlegt en door Hem verhoord worden. Als we het hebben over God aangenaam, dan moeten we dus de ogen opslaan tot God. Hij Die Majestueus gezeten is op Zijn troon. Wij moeten onze ogen opslaan tot de Middelaar Gods en der mensen, Jezus Christus. Het geslachte Lam, dat staat voor Gods aangezicht en dat dag en nacht leeft om voor Zijn gemeente te bidden. Zijn hele bestaan, Zijn voortzetting naar kruis, dood en opstanding is erop gericht om één voortdurend gebed te zijn voor Zijn kerk. Dat is ontroerend dat *Hij* nooit het gebed vergeet! Dat Hij hierin voorgaat in die enige zin van het woord.

Wij zeggen weleens dat de vaders in onze gemeente voorgangers dienen te zijn in hun gezin. Daar bedoelen we mee dat ze trouw met hun vrouw en kinderen de Schrift lezen. Doet u dat ook? En dat zij, al is het nog zo stakkerig en stumperig, want de Heere ziet niet onze woorden aan, maar ons hart, voorop gaan in het gebed. En in dat voorop gaan hun gezin meetrekken tot voor Gods aangezicht. Daar mogen we vandaag weleens over nadenken, hoe dat staat in onze gezinnen? Maar zoals dus een man in zijn gezin, of wanneer de man is weggefallen, de vrouw in haar gezin, of wanneer de man op zee is of op zijn werk is, de vrouw geroepen is haar gezin voor te gaan, zo gaat Christus in de enige zin van het woord Zijn hele gemeente voor in het gebed. Wanneer iemand een vergadering sluit, dan zegt hij weleens: 'Mag ik u voorgaan in het gebed'. En het is alsof de Heere Jezus, gezeten aan Gods rechterhand, ontroerend om te bedenken zegt: 'Ik ga u voor in het gebed'. Hemelse Voorbidder, zeggen wij dan, bidt Gij tot de Vader voor ons? *Hij* gaat voor en trekt een spoor! Dat spoor ontdekken wij wanneer Hij door kruis en opstanding verhoogd een bloedspoor achterlaat. Dat noemt de apostel de verse, niet de platgetreden, de verse en levende weg. Dat is de dood voor onze formele of formalistische gebeden bij het afwandelen van de platgetreden paadjes. Maar het is een verse en levende weg, waar een geur en een trekkracht vanuit gaat. Hij gaat voor en Zijn gebed is altijd voor God aangenaam. Zijn gebed was aangenaam op deze aarde, zelfs wanneer Hij Zich kromt om het met het recht Gods eens te worden. En tenslotte zegt Hij: 'Niet Mijn wil, maar Uw wil geschiedde'.

Over dat verhoren van de gebeden door God heeft Amos een hartig woordje met het volk van zijn dagen te spreken. Kort gezegd is de situatie in Amos' dagen zo dat de mensen het nogal aardig met hun wijze van Godsverering geschoten hadden. En dat ze daarom met grote vrijmoedigheid uitzagen naar de dag des Heeren, dat betekent de doorluchte komst van God op de aarde. Waarin naar hun mening de vijanden zouden vernederd worden en volk Israël verhoogd. Niets ervan, zegt Amos, want jullie deugen niet. Je werken deugen niet, je liederen deugen niet, je gebeden deugen niet, je offeranden deugen niet. Dat wil zeggen, daar zijn gebeden die door God *niet* worden verhoord. En dat niet omdat ze door zondaren worden opgezonden, maar omdat ze door mensen worden opgezonden die stikken in hun eigen godsdienst, maar geen oog hebben voor de rechtvaardigheid Gods. Dus ook niet voor de boetvaardigheid. Dat zit aan elkaar vast. Wanneer wij géén oog hebben voor Zijn onberispelijke majesteit en heiligheid, dan hebben wij ook géén vrees voor de zonde. Dan schrikken wij ook niet, wanneer wij ons zien staan voor de rechterstoel Gods. Ook Jacobus heeft in zijn dagen getuigd, daarvan is zijn brief een weerslag, om een hartig woordje te spreken met de mensen die kwalijk bidden en die daarom ook niet ontvangen. Ze bidden zonder vertrouwen.

Nu wordt ons hier gezegd dat er drie dingen nodig zijn. In de eerste plaats: onze gebeden moeten aan het *goede* adres zijn: De enig ware God, Die Zich in Zijn Woord aan ons geopenbaard heeft. In de tweede plaats: het dient *ootmoedig* te zijn. In de derde plaats: het mag een *gelovig*, een vertrouwend gebed zijn.

We moeten in de eerste plaats aan het *goede* adres zijn. Vandaar dat hier gesproken wordt over de enig ware God Die Zich in Zijn Woord geopenbaard heeft. U vraagt: zijn er dan nog andere goden? Niet zo'n gemakkelijke vraag. Enerzijds kunnen we die met een volmondig 'nee' beantwoorden. Paulus zegt ergens: 'Dat, hoewel er vele goden zijn, er is nochtans maar enig ware God'. En hoewel daar de goden ijdelheden, leegheden worden genoemd, zijn er desniettemin machten naast – nee, dat mag ik niet zeggen - onder God. Wij hebben te maken met een wereld die gebroken is door onze zonden. En waarin Christus wel de overwinning heeft behaald, die ook steeds meer behalen zal. Maar het is een geloofszaak. Wat wij zien is dat de satan van de ene overwinning naar de andere voortgaat. En daarom wordt de satan in de wereld genoemd de overste dezer wereld. Paulus spreekt over machten in de hemelse gewesten en op de aarde. Over tronen en overheden en demonen. Machten die zich groot en breed maken. En zo, ook vandaag, zijn er vele machten. Daar is het lot, zoals het door velen genoemd wordt. Daar is de publieke opinie, wat men alzo zegt. Waarvoor onze kinderen als de dood zijn, ouderen soms ook. Dat ze niet willen uitzieken, omdat ze niet op een of andere wijze op een uitzonderingspositie willen komen. De gevestigde mentaliteit, wat men zegt en wat men doet. De traditie, het milieu. Die levensdrang die in de mens zit. Ongerept, die zich uitzondert de teugel van de vreze Gods in allerlei driften en hartstochten.

Waar vinden wij het adres? De enig ware God, Die Zich in Zijn *Woord* geopenbaard heeft. Hij is veel groter dan Zijn Woord, maar Hij is precies zoals Zijn Woord zegt! Dat wil zeggen: wij staan *voor* Hem, wij zitten *voor* Hem Die dadenrijk is. Die niet ergens een afgetrokken schimmige God is. Nee een God, met Zijn daden de aarde één en andermaal heeft laten schudden. Die soms zo kennelijk onder de volkeren tegenwoordig is, dat een ieder moet zeggen: 'Zwijg, want de Heere is de God der ganse aarde'. Het is een bewogen God van heen en weer. Hij is alwetend, een alomtegenwoordig God, Die juist in Zijn tegenwoordigheid, Zijn almacht, Zijn trouw, Zijn waarheid en Zijn onveranderlijkheid toont. Ondoorgegrondelijk wijs is Hij! Wiens Woord altijd vervuld wordt. En nu gaat het erom, dat wij bij die enige ware God, Die Zich in Zijn Woord geopenbaard heeft, moeten zijn. Dat wij Hem dus kennen, zoals Zijn Woord Hem aangeeft. Zoals Hij Zich hult in het kleed van Zijn Woord.

Wat is bevinding? Dat is niet anders dan dat wij telkens weer de streep zetten onder Zijn Woord. Er was een vrouw, die als zij omgang met God had gehad in een bepaalde zaak, een bepaald Schriftgedeelte voor haar was opengegaan, dat ze dat Schriftgedeelte met rood potlood onderstreepte. Dat was haar bevinding. Nu dat is geen slechte bevinding. Heel de schat van de bevinding, van de omgang met God, dat is ten diepste niet anders, dan dat de Heilige Geest ons onder al wat deze ware God gezegd heeft, een streep leert zetten. 'Dit is het eeuwige leven', zegt de Heere Christus Zelf, 'dat zij U kennen, de enige en waarachtige God en Jezus Christus, Dien Gij gezonden hebt'. En gemeente, nu wordt ons dit adres bekend gemaakt! Niet om be-theoretiseerd te worden, of om be-theologiseerd te worden, maar om aangeropen te worden! Dat wil zeggen, God in Christus komt op ons aan in Zijn Naam. En Hij zegt: Roep Mij daarin aan, in Mijn *Naam*! Géén andere naam, géén Maria of wie dan ook. Daarom beginnen we elke dienst met de bede: 'Onze hulp is in de Naam des Heeren, die hemel en aarde gemaakt heeft'.

En als Abraham die Naam heeft leren kennen, omdat die Naam zich heeft onthuld in zijn leven, in zijn wegroepen uit Ur der Chaldeeën, dan zegt zijn kleinzoon Jakob, heel klein nog: 'O God van mijn vader Abraham en Izaäk'. Misschien zijn er hier ook wel die zeggen: ja, God was de God van mijn grootvader, Hij ook de God van mijn vader, maar of Hij mijn God is? Jakob begon met de Heere God aan te roepen met de Naam: 'O God van mijn vader Abraham en Izaäk'. En merkwaardig dat Jakob is uitgroeid tot een geloofsheld. Wel tot een worstelend geloofsheld, maar toch tot een geloofsheld.

En dat we de eeuwen door zingen: 'Zalig hij die in dit leven Jakobs God ter hulpe heeft'. Die Naam ontsluit zich verder. Petrus zegt: het is de God en Vader van onze Heere Jezus Christus. Nu wordt ons niet minder gezegd, en laten de jonge mensen scherp luisteren: roep die *Naam* aan, dat mag! Het is zelfs een opdracht! Dat wil zeggen: Hij wil Zich met ons inlaten. Hij wil met ons te doen hebben. En dat is zo'n wonder en dat is zo'n verrassing, wanneer wij gaan bemerken, dat die bergen van zonden en bezwaren, en moeiten en kwellingen, voor God zijn als een stofje. En als wij mensen dag in dag uit moeten lastig vallen, dan zou het kunnen gebeuren dat zo'n mens tegen ons zei: nu moet je eens ophouden. Maar de Heere zegt - en o dat het tot ons doordringe - kom maar, niet met die gewaande noden zo in het algemeen, nee met die kwaal die uw hart bezet! Juist daar waar u aan wanhoopt, dat God u er ooit uithaalt. Juist daar waar uw leven vastzit. Juist daar waar de duivel zegt: voor jou is geen raad. Ieder mag komen, met zijn eigen noden en met zijn eigen vragen, en met zijn eigen benauwdheden, met alle behoeften van zijn stand of beroep! Want God heeft het ons geboden dat we ons aan Zijn Woord zullen vasthouden. Dat we dat niet los zullen laten. En Hij zegt er nog bij: 'Roep Mij aan in de dag der benauwdheid, en Ik zal u eruit helpen, en gij zult Mij eren'.

Nu staat er dat wij dit van harte hebben te doen. Van harte wil zeggen, wat op je hart ligt. En het is wonderbaarlijk dat God ons allerlei dingen op ons hart legt, in ons hart legt en daarbij het gebed in het hart legt omdat bij Hem te brengen. Anders zijn onze gebeden futloos. Dan zijn het pijlen zonder doel afgeschoten, rondzwerfend ergens in het heelal. Dan zijn onze gebeden vol van ongeloof en twijfel, waarin soms een zeer rechtzinnige uitdrukking onder ons circuleert. Van: een mens kan er wel om vragen, maar hij moet het maar afwachten. Er is géén uitdrukking die God ernstiger beledigd, dan deze. Dat wil niet zeggen wij dat God in onze macht hebben door onze gebeden, of het moet zijn juist in Zijn Naam, waarin Hij Zich bloot geeft. Maar het wil wel zeggen, dat God waarachtig is en alle mens leugenachtig. En hoewel een mens door een zee van twijfel en bezwaren en aanvechtingen kan heengaan, ik mag, ik *moet* u in de Naam van God verzekeren, dat God waarachtig is én alle mens leugenachtig, vroom of goddeloos! En dat onze beste gedachten, onze vroomste gedachten, buiten de voeding door Woord en Geest klinkklare vijandschap zijn tegen God. Vanuit Zijn Woord, dat wil zeggen wat God u van week tot week in de bediening van het Woord op het hart bindt; wat u als waarheid uit het Woord Gods wordt voorgehouden; wat u nodig hebt als enige troost in leven en in sterven, waarin u de weg gewezen wordt in een waarachtige christelijke levenswandel, in de heiliging en afzondering tot Zijn Naam, en tot een zouting van deze wereld. Al wat God u op hart bindt, dat mag u voor Hem neerleggen. En dan zijn er géén onverhoorde gebeden, zelfs wanneer God een bepaalde bede afwijst! De energie door Paulus besteed in zijn drie maal bidden om de wegneming van de doorn uit zijn vlees is géén verloren energie geweest. Integendeel, want de Heere zegt: 'Mijn genade is u genoeg'.

Nu zit hier een jongen of een meisje, een man of een vrouw die zegt: hoe weet ik nu dat God mijn gebed verhoort? Wel, dat is zo wonderlijk, dat wanneer wij daarmee bezig zijn, dat Hij ons hart gaat verwijderen. Dat we er weer vertrouwen op krijgen dat God *waarachtig* is! Ook al wordt de Kananese vrouw één, twee, drie maal terug gestoten, dan weet ze één ding: Hij verhoort mij! Dat is wonderlijk! Er zitten hier ook wel mensen die alle schijn tegen zich hebben. Ze bidden voor zichzelf, voor hun man of vrouw of kind of wat dan ook, en het lijkt wel of het steeds verder terugwijkt. Maar is het zo wonderlijk: de Heilige Geest geeft aan de ene kant een klap achteruit, en aan de andere kant trekt Hij je zo liefelijk en zacht naar de Heere en naar Zijn belofte. De apostel zegt: 'Dit is de vrijmoedigheid, die wij tot Hem hebben, dat zo wij iets bidden naar Zijn wil, Hij ons verhoort'. Dat wil zeggen, dat wij met deze vraag bij God weer komen en dat God zoveel van Zichzelf laat kennen, licht verspreid over Zijn Woord dat wij daar steeds meer op gaan steunen. Wonderlijk! Dat wij niet een dove God en een dode God hebben, maar een *Levende* God met ogen en oren, met een mond en met een tong, en met een hand en met een voet. Een levende God!

Iemand zegt: God zal mijn gebed wel niet verhoren, want ik ben zo zondig. Dan weet de catechismus daar ook een woord tegen te spreken. In de tweede plaats staat er in ons antwoord: 'dat wij onze nood en ellendigheid recht en grondig kennen, opdat wij ons voor het aangezicht Zijner majesteit verootmoedigen'. Dat is geen voorwaarde, maar een begeleidende zaak. Ik heb u straks gezegd, wie Gods rechtvaardigheid en heiligheid niet ernstig neemt, die neemt ook zijn verlorenheid niet ernstig. Want Godskennis en zelfkennis hangen onlosmakelijk samen. En u steekt bijvoorbeeld in een lichamelijke of geestelijke nood. U bent in een huiselijke nood. En u zegt: mijn nood en ellende is grondeloos. En dan *beveelt* God u, dat u met die nood tot Hem zult komen! Wij weten met onze zonden geen raad. Er zitten hier mensen die er geen raad mee weten. Wij weten niet met zonden om te gaan, in de Bijbelse zin van het woord. Wij weten wel zonde te zijn en zonde te doen, maar wij weten niet ervan af te komen. En nu is het wonderlijk, dat God dat nu gebruikt om onze nood en onze ellendigheid, recht en grondig te kennen! En ik kan het u niet genoeg herhalen, dat bij de Heere welkom zijn zondaren! En ik hoop dat het tot velen doordringt dat God onze nood en onze ellendigheid daaruit laat zien. Want ach, vandaag is het vroom en morgen zijn we goddeloos. Vandaag zitten we in de bovenste boom en morgen liggen we eronder. Vandaag staan wij in onze bevassing rein voor God en morgen zitten we dik onder de modder. Vandaag steken wij het hoofd omhoog en morgen laten wij het weer hangen. Wat is er in een menselijk gevoel niet een afwisseling. En wie kan zich aan zijn eigen gevoelens onttrekken. Het is zelfs niet de bedoeling van God, want we zijn geen lede poppen, we zijn mensen van vlees en bloed, met alle gewaarwordingen, met alle indrukken, met alle gevoelens. En als we er dan weer bijzitten alsof er geen God in de hemel is, onteren wij God dan niet? Zijn we dan niet bezig om een hele kleine God te maken met een hele grote nood die wij voor ons te hebben?

God wil u midden in uw nood en ellendigheid bij Zich hebben en zegt: 'Ben Ik een Vader of ben Ik het niet? Ben ik een Heere of ben Ik het niet?' Wat voor u een berg is, dat is voor Mij, zegt de Heere, een strootje! Zo groot, zo sterk ben Ik! En dat, van harte. Zonder achterdeuren voor uw boosheden. Zonder achterdeuren naar de mensen toe. Maar precies zoals u bent, met uw dodelijke kwaal naar God. Gemeente, is dat niet groot, dat God zegt: ten tweede, o mens dat u uw nood en ellendigheid recht en grondig *kenne*! En nu zegt iemand: ja, dat is het hem nu juist, ik ken niet nood en die ellendigheid nog niet recht en grondig. Mag ik u een vraag stellen? Hebt u dan niets op uw hart, (aangenomen dat het waar is wat u zegt) hebt u dan helemaal géén nood op uw hart? Hebt u dan niets aan God te biechten? Hebt u dan niets aan God te vragen? Begin daar dan mee, en de Heere zal u onderweg de rest wel openbaren. Er zijn een heleboel mensen, zegt Comrie, die zitten te wachten tot ze hun nood en ellendigheid, recht en grond kennen, maar de nood en ellendigheid die er wel is, die laten ze liggen waar ze ligt en ze gaan er niet mee tot God. De Heere meent het zo ernstig! Hij roept midden in die nood en ellendigheid. En ik doe een beroep op allen die deze omgang met God kennen: is het waar of niet? Dat God midden in die nood en ellendigheid redt? En dat Hij juist redt daar waar een mens aan het eind is. En waar wij weggeworpen liggen als dat kind uit Ezechiël, en waar de Heere ons oproept.

God wederstaat de hovaardigen, maar de nederige geeft Hij genade. En die hovaardige is niet uw buurman, maar dat bent u zelf! Want waarom wilt u het hoofd niet buigen voor God? Waarom is die trotse nek zo stijf? Waarom kunt u het volhouden onder dit smeltend Evangelie van week tot week te zitten en uw eigen gang te gaan? Niet uw buurman is die hoogmoedige die God tegenstaat, maar u! De nederige geeft Hij genade. Anders gebruiken wij Gods Woord zelfs om God van het lijf te houden. Dat kan niet! Want de mens heeft een apparatuur om Gods Woord te verdraaien en te verknoeien. Dan wederstaat God u! Onze nood en ellendigheid is Gods schuld niet! Dat is onze schuld! Niet Hij heeft ons bij Hem vandaan gezonden, maar wij hebben Zijn dienst opgezegd. Calvijn moet een machtige gestalte gehad hebben, indrukwekkend! En wanneer Calvijn voor God zich buigt, dan zegt hij tot zijn gemeente: weet o mens, tegen Wie wij gezondigd hebben, het is de hemelse Majesteit, het is de Heilige. En dat met zo'n verkeerd hart. Daardoor worden we klein. Zo wil God ons hebben.

En als u dan vandaag niet buigt, nu zeg ik dan in het levens des geloofs, dan buigt u morgen wel drie maal. Als een mens zich buigt, wat moet God Zich dan nog niet veel verder neerbuigen, om een mens op te rapen. Om een mens mee te nemen. En dat staat in het stuk der dankbaarheid. Dat we onze nood en onze ellendigheid recht en grondig kennen, en ons verootmoedigen, ons klein maken voor het aangezicht Zijner Majesteit. In de verlossing, in de dankbaarheid gaat als ondertoon de ellende mee, zij kunnen nooit van elkaar af.

Maar dan is het ook ten derde dat wij 'het vaste vertrouwen en de vaste grond hebben, dat Hij ons gebed, hoewel wij dat niet waardig zijn, om Zijns Zoons Christus wil zekerlijk wil verhoren, gelijk Hij in Zijn Woord beloofd heeft'. Dat wil zeggen: het mag een *gelovig* gebed zijn! Een vertrouwend gebed! Dat wil zeggen dat wij de Heere het Lam mogen voorhouden en zeggen: Heere, Hij deed het goed en ik doe het verkeerd. Dat wij de hele borgtocht, de hele plaatsvervanging, de hele solidariteit van Christus met Zijn kerk, dat wij heel Zijn Persoon voor God mogen neerleggen en zeggen: 'Zie en aanschouw het aangezicht van Uw Gezalfde'. Dat is onze grond. Om des Heeren Christus wil. Gemeente, ik wilde dat ik dat met de pen van Gods Woord en Geest in uw aller hart kon schrijven! Wij worden duizend maal te schande met onszelf. Duizend maal! En als wij voor God staan, dan moeten wij of sterven of leven. Dan gaan we eraan of we herrijzen! Dat betekent dat wij niet met ongewassen handen tot in het Vaderhart Gods kunnen komen. Dat betekent dat uw handen, uw hart, uw bestaan, mijn bestaan een algehele reiniging en wassing door het bloed van Christus nodig heeft. En dat wij zo mogen vertrouwen dat wij door de bloedkamer heengaan. Dat betekent dat wij onder sprenkelende kracht van Zijn bloed gaan verkeren. Wij lopen zomaar niet bij God binnen. Wij komen alléén binnen door de Middelaar! En die vaste grond is er, een hele vaste grond! O aangevochtene in ons midden, *geloof* het met heel uw hart! Dat *Hij* uw grond is, dat Hij de enige grond is, dat Hij de ware grond is! Die ligt niet in uzelf, maar die ligt buiten uzelf. Dat wil nu geloofd zijn! En die zielszaligende binding, die opening van het hart, doorwerking van Gods Geest, dat Hij dat is.

Daar zijn we aan het goede adres. Want Christus, daar zijn we mee begonnen, is voor God aangenaam. Heel Zijn bestaan behaagt God. Waarom? Wel, God Zelf gaf Hem. Wij houden in het geloof Christus voor, omdat de Vader Christus gegeven heeft. We houden Hem geen vreemde voor. We houden Hem Zijn eigen Zoon voor. We houden Hem Zijn Zoon voor van Wie Hij zegt dat Hij in Hem al Zijn welbehagen heeft. Dat is wat, dat God de Vader met zo'n innig welgevallen, met zo'n hartroerende blik naar Zijn Zoon kijkt, dat wij niet met valse munt naderen, wanneer wij alléén in de Naam van de Heere Jezus Christus naderen! Nee, dan hebben wij goede munt! Gouden munt! Want Gods wil is geen gril. Hij bedriegt u niet, als Hij u Zijn Zoon voorhoudt. En nu wil Hij ons om de Naam van de Heere Jezus Christus zeker verhoren. Dat wil zeggen: Gods, Christus' waardigheid gaat ver boven onze onwaardigheid uit. Gemeente, ik zal dat nog een keer herhalen: Christus' waarheid gaat ver boven onze onwaardigheid uit! Wij zijn het onwaardig! Maar God vindt de waardigheid van Christus van zo groot belang, dat Hij de onwaardigheid van de mens daarin laat verdwijnen. Is dat niet groot, gemeente?

En om die grond wil Hij ons zeker verhoren, zoals Hij in Zijn Woord beloofd heeft. De grond Christus is vastgemaakt aan de belofte Gods. Dan mogen we ook omgekeerd zeggen: de beloften Gods zijn allen vastgemaakt aan Christus Zelf. Zodat alle beloften in Hem ja en amen zijn. En wie dus ergens een belofte Gods raakt, die raakt Christus. En die Christus raakt, die raakt de Vader. Opdat de Heilige Geest dat wonderlijke verband tussen Christus en Zijn beloften heeft gelegd in het Oude en het Nieuwe Verbond. En dat we dus midden in onze radeloosheid en hopeloosheid die vaste grond mogen vinden, die vaste beloften Gods mogen aangrijpen. Op grond van wat Christus zegt: 'Al wat gij de Vader bidden Mijn Naam, dat zal Hij u geven'. Wat een rijke opwekking! Wat een kostelijk onderricht! Opdat we het meenemen naar huis, opdat we het overdenken wanneer we zitten, wanneer we neerliggen, opdat wij het beoefenen.

En opdat wij veroordeeld worden, als we biddeloos over de aarde gaan, en ik weet niet aan welke adressen overal voor hulp en bijstand aankloppen, als wij dat *eerste* adres hebben vergeten. Wat een waarschuwing gaat er vanuit, als wij op zo'n grote zaligheid geen acht slaan! Maar wat ook een trekkracht uit op allen in wier harten het losgemaakt wordt. En die vanuit de verte gaan vermoeden: 'Gij ziet het immers, want Gij aanschouwt de moeite en het verdriet, om het in Uw hand te nemen. Op U verlaat Zich de armen en Gij zijt geweest en Helper der wezen'.

En dan mag gezegd worden: God laat geen bidder staan! Wat een opwekking gaat er dan ook uit, tot allen die deze weg gevonden hebben. Die er vaak zo ver vanaf kunnen leven. En die met de bruid uit het Hooglied roepen: 'Trek mij en wij zullen U nalopen'. Dat de Geest des Heeren, door u bedroefd, door u tegengestaan, door u misschien geblust, de Geest des Heeren weer werkzaam worde. En wat heerlijk, wanneer we in dat leven staan. Daaruit leven, uit die verborgen bronnen van het geestelijk leven, ook onze kracht ontlene. Zodat de moeden worden getroost, de aarzelenden worden bevestigd, en zij groeien en opwassen in de kennis en de genade van de Heere Jezus Christus.

Amen

G. Boer